

311. VII. 1. 9.

39.

COMMINISTERN

Wälärewördige och Söglärde Herren

Herr Magister

JONAS DAHLGREN

Til Åreminne,

Uppå Dess Begravnings-Dag den 25 Augusti

År 1772.

A B D,

Tryckt hos JOHAN CHRISTOPHER FRENCKELL.

MF 47 31

COMMINISTERI

Sitt sinne är bestört, Det kan ej redigt tänka;
 Min tunga bunden är, och skälswand' är min
 hand.

Hwi så: ty jag ej ser en öfslig stjerna blänka,
 Hon ned om bergen går wid tidens aftonvand.
 Jag menar: dödens hand har lagt på swarta bären
 En Man, som blifwit trött, och tämlig mått af ären.

Hans kraft aftynad är utaf en trålsam möda;
 Uti sin Herres tjenst han tårdes som et hus.
 Som trogen Herde han med Ordet wiste föda
 Sin Öfwerherdas får, och föra dem i hus.
 Gast Han af Ulfwars flock med spott war nog bemötter;
 Blef Han wid wården dock ej ledsen eller trötter.

På Himlens betesång han wisslig lärdt at pläcka
 De blomster, som til spis åt fåren dugde bäst.
 Med Homingsrika blad han artigt kunde läcka
 Små Lamb til Frålsaren och Salems högsta Präst.
 Han gaf dem ungom mjölk, dem åldrom stadigt foder;
 Han släkte deras törst med Zions hälsofloder.

Om et i öfverdåd från hjorden wille springa,
In på den breda wäg, som ned til afgrund bär,
Strart hörde man Hans röst i ödemarken klinga.

Han ropte: Bättra dig, O Själ, hög tid det är.
Skal du din Brudgums nåd och blod så platt förakta?
Och för en ringa lust med döden dig förpakta?

Med slika Herda-rop han mången Själ upwätte,
Som sof på lättjans bädd i lustans lena famn.
Så lång, som dagen war, sin armar Han utträtte,
Och bød dem bättra sig i HERRans Jesu Namn.
Men werldens slemma barn GUDs kraft ej wilja röna.
De plåga Gudligt nit med wrånga domar löna.

Doct war Hans goda hopp, at Jesus, som är riker,
På troгна tjenare med milda blickar ser:
Att Han den tjenaren, som ej sin HERRa swiker,
En härlig Nadelön i ewigheten ger.
Han hoppades, at GUD, som Honom welat städja,
Skull ock hans ande snart i Himla salen glädja.

In war Hans önskan ock, at snart förlofsad blifwa.
Min GUD! (så war Hans bön) när kommer doct
den tid,
På den Du wil mitt hopp Ditt löftes fyllnad gifwa?
När får Din Tjenare doct fara hän i frid?
Hans suckan är nu hörd. Nu är Hans sälle Ande
I GUDs fördolda Hand, i lifsens husa Lande.

På Christnom höfwiskt sätt wi red i grafwen gömme
Hans andelösa kropp, som swag och kraftlös war;
Men om Hans mogna wett och fragd en annor dönnne:
Jag wil ej säga mer: Han war mig som en Far.
Hwad under om Hans död så djupt i hjertat fräter,
Alt ögats salta dagg den wåta mullen wåter?

Han bar sin Herde-staf med skilje-fång och heder;
Låt agget löpa kring och fråta sig med knorr.
Fastän war DAHLGREN får läggas död i grafwen neder,
Dch stafwen, som war bräckt, förwisnat och är torr,
Är dock Hans ädla dygd i digra Männens minne;
Hans Namn ock til min död, står skrifwit i mitt sinne.

I sorgen sänkte Flock! Du tårefulla Enka,
Med Dina trenne barn, som saknen Man och Far!
Låt tårestömmar Er ej helt och hållit dränka,
Om menniskjor dö bort, är GUD dock altid qwar.
Hans dyra Ord til tröst Er allom föreskrifwer:
Alt en Rättfärdigs säd ej öfwer gifwen blifwer.

L. R. D.

